

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Michala Bobka, soudce JUDr. Radana Malíka a soudkyně JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **GAIS CHARTER s.r.o.**, se sídlem Velké náměstí 47/39, Kroměříž, zast. Mgr. Petrem Šívarou, advokátem se sídlem Dobrovského 1310/64, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) MUDr. K. S., II) MUDr. E. S., III) MUDr. S. F., IV) MUDr. T. F., V) Ing. B. J.V., VI) K. K.**, zast. JUDr. Irenou Motalovou, advokátkou se sídlem U Prachárny 4458/10, Kroměříž, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2020, č. j. 35698/2019-31-4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2022, č. j. 8 A 50/2020-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Spor v projednávané věci se týká rozhodnutí o umístění stavby „Rodinný dům“ na pozemku číslo parcelní XA pro stavbu a na pozemcích číslo parcelní XB a XC pro umístění přípojek sítí technického vybavení, vše v katastrálním území x (dále „stavba“). Rozhodnutí o umístění stavby vydal k žádosti žalobkyně Městský úřad Kroměříž, stavební úřad (dále „stavební úřad“) dne 29. 7. 2011 pod č. j. 02/328/461/18/09/No. Po odvolání vlastníků sousedících pozemků rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil Krajský úřad Zlínského kraje (rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 19. 12. 2011, č. j. 3204/2012).

[2] Žalovaný se věci zabýval v přezkumném řízení. V něm se nejprve dopustil opakovaných procesních pochybení, pro která Městský soud v Praze zrušil jeho předchozí rozhodnutí (rozsudky Městského soud v Praze ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 A 149/2013-56 a ze dne 11. 3. 2019, č. j. 10 A 169/2015-111). Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 2. 7. 2019, č. j. MMR-2355558/2019-83/136 zrušil výše označené rozhodnutí stavebního úřadu i na něj navazující rozhodnutí krajského úřadu a vrátil věc stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.

[3] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala rozklad, který žalovaný zamítl (rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 21. 2. 2020, č. j. 35698/2019-31-4). Proti zamítnutí brojila žalobkyně u městského soudu.

[4] Městský soud žalobu zamítl pro nedůvodnost nyní napadeným rozsudkem. V něm posuzoval žalobní námitky žalobkyně rozdělené do šesti okruhů: a) absence poučení podle § 36 odst. 3 s. ř. ze strany žalovaného, b) nesprávné posouzení věci mající za následek závěr o rozporu záměru stavby s obecně závaznou vyhláškou města Kroměříže č. 1/2006, o závazných částech územního plánu města Kroměříže, schválenou usnesením zastupitelstva města Kroměříž dne 12. 1. 2006 (dále „územní plán“), c) posouzení vlivu na zastínění okolních budov a pozemků, d) odvod dešťové vody z ploch pozemku stavby, e) hlediska požadovaná § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „stavební zákon“), a f) ochrana práv stavebníka nabytých v dobré víře. Žádnou z žalobních námitek však městský soud neshledal důvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Napadený rozsudek navrhuje zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka namítá, že městský soud pochybil, když shledal nedůvodnými její žalobní námitky směřující proti závěru žalovaného o rozporu záměru stavby se schváleným územním plánem. Svůj závěr, že „[s]právní orgán i žalovaný správně vystihli, že zamýšlená stavba svým objemem a vzhledem charakteru lokality odporuje“ (bod 57 napadeného rozsudku), městský soud řádně neodůvodnil. V blízkosti pozemku číslo parcelní XA, na kterém měla být stavba umístěna, jsou i „stavby (...) mnohem vyšší, objemově větší“. Záměr stavby odpovídá územnímu plánu a není jiného obecně závazného dokumentu, kterému by záměr stavby odporoval. Neodůvodněné tvrzení městského soudu, že stavba odporuje charakteru lokality a urbanistickým hodnotám, činí proto rozsudek nepřezkoumatelným.

[7] Stěžovatelka rovněž namítá, že napadený rozsudek obsahuje „nespočet chyb v psaní a datech“, pro která je obtížné se v něm orientovat. Jako příklad uvádí část I body 3 a 7 napadeného rozsudku.

[8] Další stěžovatelčiny námitky se týkají rozhodnutí žalovaného, které stěžovatelka napadala v řízení před městským soudem (tzn. výše citovaného rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 21. 2. 2020, č. j. 35698/2019-31-4). V tomto okruhu námitek stěžovatelka poukazuje na pochybení žalovaného spočívající v nevypořádání všech jejích námitek v přezkumném řízení. Dále žalovanému vytýká nesprávný výklad územního plánu.

pokračování

[9] Nakonec stěžovatelka namítá rozpor mezi body 90 a 101 napadeného rozsudku. V bodě 90 městský soud shledal závěry žalovaného v otázce posouzení řešení odvodu dešťové vody za „*nesprávné a nepřezkoumatelné*“. V bodě 101 však městský soud označil žalobní námitku, která směřovala proti tomuto pochybení žalovaného, za nedůvodnou. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nesrozumitelné, jelikož argumentace nesměřuje k vysloveným závěrům.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Trvá na tvrzení, že „*záměr svým objemovým řešením nezohlednil založené nové členění území po bývalých Žižkovských kasárnách a vypovídá o hrubém narušení urbanistické koncepce zástavby plochy vymezené k rodinnému bydlení*“. I nadále se neztotožňuje s výkladem územního plánu, podle kterého se věta „*[p]odíl podlažní plochy bydlení musí tvořit minimálně 80 % všech podlažních ploch,*“ vztahuje k celé funkční ploše XD v katastrálním území X.

[11] Ke kasační stížnosti se společně vyjádřily osoby zúčastněné na řízení III) a IV). Kasační stížnost navrhuji zamítnout. Poukazují na množství rozhodnutí různých orgánů, které již v této věci konstatovaly rozpor záměru stavby s územním plánem. Vyjádření ke kasační stížnosti zaslala NSS také osoba zúčastněná na řízení V). I ona navrhuje kasační stížnost zamítnout. Osoby zúčastněné na řízení I), II), VI), VII) a VIII) se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti. Shledal, že byla podána včas oprávněnou osobou, proti rozhodnutí, proti němuž je přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Napadený rozsudek proto přezkoumal v rozsahu a z důvodů vymezených stěžovatelkou v kasační stížnosti. Přihlížel při tom k případným vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost **není** důvodná.

[14] NSS se nejprve zabýval kasační námitkou směřující proti posouzení závěru o rozporu záměru stavby se schváleným územním plánem. Stěžovatelka namítá, že „*[s]tavba se svým výrazem nijak nevyčleňuje oproti stávajícím stavbám v území a argumentace ubírající se tímto směrem (...) činí rozhodnutí bez dalšího odůvodnění nepřezkoumatelným*.“ Zvláště zpochybňuje bod 57 napadeného rozsudku, kterým městský soud dal za pravdu závěrům žalovaného, že záměr stavby svým objemem a vzhledem charakteru lokality odporuje. Městský soud tento závěr blíže nerozebírá, v čemž stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[15] Stěžovatelka se v žalobě podané městskému soudu soustředila především na vystavení své argumentace v otázce výkladu části územního plánu nadepsané „*BR PLOCHY ČISTÉHO BYDLENÍ V RODINNÝCH DOMECH*“. K otázce, zda by stavba odporovala svým objemem a vzhledem charakteru lokality ve smyslu čl. 1.6 územního plánu, namítala stěžovatelka v žalobě pouze, že je „*přesvědčena o tom, že posuzovaná stavba vyhovuje všem [jeho] podmínkám*“. Ucelenou polemiku s právním posouzením otázky ze strany žalovaného však městskému soudu nepředložila.

[16] V napadeném rozsudku se městský soud věnoval posouzení souladu záměru stavby s územním plánem v části III. v oddílu nadepsaného „Ad b)“ (body 31 až 59 rozsudku). V něm nejprve shrnul námitky stěžovatelky i žalovaného. Poté vyložil územní plán a v rámci předložených žalobních námitek posoudil, zda s ním je záměr stavby v souladu. Došel přitom k závěru, že zatímco žalovaný ve svém rozhodnutí správně vystihl, že zamýšlená stavba svým objemem a vzhledem charakteru lokality odporuje, stavební úřad naproti tomu v územním rozhodnutí pouze obecně konstatoval, že navrhovaný záměr je v souladu s charakterem území, aniž by tuto svojí úvahu jakkoliv přezkoumatelně zdůvodnil (bod 57 napadeného rozsudku). Proto městský soud v bodě 58 svého rozsudku dovedl, že vadou rozhodnutí o umístění stavby byla *„absence řádného odůvodnění, jak žalovaný správně konstatoval a za této situace nepochybil, pokud nevyhověl podanému rozkladu a potvrdil správnost rozhodnutí správního orgánu.“*

[17] Z napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud posoudil jemu předloženou otázku a ztotožnil se přitom s argumentací žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí. Nebylo by bývalo účelné, aby městský soud slovo od slova argumentaci žalovaného opisoval do vlastního rozsudku v okamžiku, kdy se s ní věcně ztotožnil. Proto postačuje, že uceleně posoudil žalobní námitku a výslovně reagoval jen na její argumentačně podložené části.

[18] Stejně tak městský soud učinil s ohledem na tvrzení, které stěžovatelka ve své žalobě přdestřela, totiž že regulativy územního plánu města Kroměříž, které mimo jiné stanoví, že *„podíl podlažní plochy bydlení musí tvořit minimálně 80% všech podlažních ploch“*, se vztahují obecně na konkrétní území vymezené v obecně závazné vyhlášce, a nikoliv na jednotlivé dílčí stavby v rámci tohoto území. Tento výklad však městský soud opět ve shodě s žalovaným odmítl (bod 55 napadeného rozsudku).

[19] Nad rámec výše uvedeného tak NSS nezbyvá než dodat, že pokud se stěžovatelka domnívala, že zamýšlená stavba svým objemem a vzhledem charakteru lokality skutečně neodporuje, měla příležitost tuto skutečnost konkrétně tvrdit a prokázat v řadě řízení, která se ve věci vedla, v neposlední řadě v řízení o žalobě před městským soudem, a relevantně tak oponovat vyargumentovanému názoru žalovaného. Neučinila tak.

[20] Druhá kasační námitka se týká chyb v psaní, datech a označeních spisových značek, které obsahuje napadený rozsudek. V jejich důsledku je dle stěžovatelky *„obtížné se v rozsudku orientovat“*.

[21] Chyby, které stěžovatelka popisuje, lze souhrnně označit jako písařské chyby. Primárním prostředkem k odstraňování písařských chyb z rozsudků správních soudů je postup upravený v § 54 odst. 4 s. ř. s. Zákon svěřuje opravu chyb v psaní a počtech, jakož i jiných zjevných nesprávností, předsedovi senátu. Ten zajišťuje jejich opravu i bez návrhu, což ovšem nevylučuje ani aktivitu účastníků řízení.

[22] Byť NSS považuje podobné množství chyb v písemném odůvodnění rozsudku za politováníhodné, aby písařské chyby měly za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., musely by dosahovat určité intenzity. Dle konstantní judikatury NSS lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost *„obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok*

pokračování

je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.“ (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Ve světle tohoto pojetí nesrozumitelnosti je zřejmé, že pouhé ztížení orientace v rozsudku nedosahuje takové závažnosti, aby činilo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tato námitka proto rovněž není důvodná.

[23] Poslední projednatelná kasační námitka směřuje proti údajnému rozporu v části, kde městský soud posuzoval žalobní námitku týkající se vsakování podzemních vod. Konkrétně stěžovatelka označuje za vzájemně rozporné body 90 a 101 napadeného rozsudku. Namítá, že taková vada má za následek nesrozumitelnost, jelikož argumentace nesměřuje k vysloveným závěrům.

[24] Ani tato námitka není důvodná. Je pouze důsledkem chybného porozumění napadenému rozsudku. Městský soud nejprve v části II. odůvodnění napadeného rozsudku vypsal do krátkých bodů jednotlivé žalobní námitky. V části III. pak vypořádával jednotlivé námitky postupně, každou v samostatně nadepsaném oddíle. Jednotlivé oddíly městský soud strukturoval tak, že nejprve komplexně shrnul žalobní argumentaci stěžovatelky, poté argumentaci žalovaného, a nakonec věc právně posoudil.

[25] Bod 90 je posledním bodem části odůvodnění, ve kterém městský soud shrnuje žalobní argumentaci stěžovatelky (body 78 až 90 napadeného rozsudku). Naproti tomu v bodě 101 se jedná o právní názor soudu (obsažen v bodech 94 až 101). Rozdíl mezi těmito dvěma body tak pouze znamená, že se městský soud neztotožnil s právním názorem stěžovatelky.

[26] Další kasační námitky směřují proti správnímu rozhodnutí žalované. NSS se jimi věcně nezabýval, jelikož shledal, že nepředstavují důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s., a jsou proto nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[27] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že stěžovatel musí kvalifikovaným způsobem napadat právě rozhodnutí prvostupňového správního soudu. Proto je nezbytné, aby v kasační stížnosti uvedl konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351, bod 140 a judikaturu tam citovanou).

[28] Stěžovatelka namítá, že žalovaný ve výše citovaném rozhodnutí žalovaného, o jehož zákonnosti městský soud rozhodl nyní napadeným rozsudkem, nezohlednil stanovisko Městského úřadu Kroměříž ze dne 13. 2. 2015 zpracované Ing. arch. P. M., ani rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2005, č. j. 9 Ca 187/2004-56. Jelikož stěžovatelka v kasační stížnosti v této souvislosti pouze zopakovala svou žalobní argumentaci, aniž jakkoli reagovala na její vypořádání ze strany městského soudu, jde o nepřipustnou kasační námitku ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla. Nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žádné z osob zúčastněných na řízení soud neukládal povinnosti, v souvislosti s jejichž plněním by jim vznikly nějaké náklady. Žádná z osob zúčastněných na řízení proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2024

Mgr. Michal Bobek
předseda senátu